

L

Repertoriumnummer 19/15
Datum van uitspraak 2 januari 2019
Rolnummer 2018/81/C

AFSCHRIFT
.....
(vrij: art. 260, 2°
Wb. registratie)
(W. art. 792-1030)

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

BKG-EB

STUKKEN
1 dagvaarding
1 besluit

Beschikking – kortgeding - tegenspraak

10de Kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

IN DE ZAAK VAN

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van sociale Zaken en Volksgezondheid en van asiel en migratie, met kabinet gevestigd te 1000 BRUSSEL, Kruidtuinlaan 50/175,

Verzetdoende partij,

Vertegenwoordigd door mr. Edda Matterne, advocaat met kantoor te 1000 Brussel, Lakensestraat 123, bus 1.

Tegen:

De heer [REDACTED] momenteel vastgehouden in het gesloten centrum voor personen zonder verblijfstitel te 2330 Merksplas, Steenweg op Wortel 1/a, en woonplaats kiezend op het kantoor van zijn advocaat, mr. Bob Brijs, met kantoor te 1060 Sint-Gillis, Moskoustraat 2,

Verweerder op derdenverzet,

Vertegenwoordigd door mr. Bob Brijs, advocaat met kantoor te 1060 Sint-Gillis, Moskoustraat 2.

* * *

I. PROCEDURE

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder van:

- De bestreden beschikking van 14 december 2018, gewezen op eenzijdig verzoek van de heer [REDACTED]
- De dagvaarding, waarmee de Belgische Staat derdenverzet tegen die beschikking instelde, aan de heer [REDACTED] betekend op 18 december 2018,
- De “conclusies”, voor de [REDACTED] neergelegd ter zitting op 26 december 2018,
- Het stukkenbundel (19 stukken), voor de Belgische Staat neergelegd ter zitting van 26 december 2018,
- Het stukkenbundel (16 stukken), voor de heer [REDACTED] neergelegd ter zitting van 26 december 2018.

Op de openbare zitting van 26 december 2018:

- heeft mr. Florio gepleit voor de Belgische Staat en een stukkenbundel neergelegd,
- heeft mr. Nachtegalee gepleit voor de en een stukkenbundel neergelegd en een stukkenbundel neergelegd,
- werden de debatten gesloten,
- werd de zaak in beraad genomen.

De procedure verliep met inachtneming van de toepasselijke bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

* * *

II. FEITEN

1.

De heer [REDACTED] vroeg op 23 mei 2008 asiel aan. Bij beslissing van 19 december 2008 werd dat geweigerd.

Er volgt een indrukwekkend lange reeks van legale en illegale middelen die de heer [REDACTED] heeft aangewend, zowel om die beslissing ongedaan te maken, als om zijn verwijdering van het grondgebied te verhinderen.

2.

Hieronder worden enkel de relevante stadia in de queeste van de heer [REDACTED] beschreven.

De heer [REDACTED] was, na een strafrechtelijke veroordeling wegens oplichting (achttien maanden gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel), het voorwerp van een beslissing van 12 september 2018 inhoudende dat hij het grondgebied van België diende te verlaten en dat hij met het oog op verwijdering zou worden vastgehouden. Op dezelfde dag werd hem tevens een inreisverbod voor een termijn van acht jaar opgelegd.

In de beslissing tot gedwongen verwijdering wordt aangegeven dat men (sinds 17 mei 2018) kennis heeft van de bewering van de heer [REDACTED] dat hij in België een kind heeft, maar dat er nooit een vraag tot gezinshereniging werd ingediend.

De heer [REDACTED] kreeg kennis van die beslissingen op 12 september 2018.

3.

Op 20 september 2018 dient de heer [REDACTED] een aanvraag in om een verblijfskaart te krijgen als zijnde een familielid van een burger van de Europese Unie (standaardformulier 'bijlage 19ter'). In zijn aanvraag vermeldt hij dat hij de vader is van een op 21 december 2017

geboren dochter, die de Belgische nationaliteit heeft. Die gegevens werden bewezen met een geboorteakte. Daarin wordt aangegeven dat hij vader werd door erkenning met toestemming van de moeder. In een vonnis van 15 mei 2018 besliste de familierechtbank te Antwerpen dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag zouden uitoefenen, dat het kind bij de moeder hoofdverblijf zou houden, dat de heer [REDACTED] een omgangsrecht zou hebben op iedere zaterdag van 15u tot 18u in de woning van de moeder en dat hij een onderhoudsbijdrage zou betalen van € 50 dan wel € 70 per maand, naargelang hij al dan niet werk zou hebben.

4.

In een brief van 21 september 2018 aan de Dienst Vreemdelingenzaken, verwijst de advocaat van de heer [REDACTED] naar de uitzettingsbeslissing van 12 september 2018 en het feit dat een vlucht gepland is op 26 september 2018. Hij meldt dat de dag voordien een aanvraag gezinshereniging werd ingediend en verzoekt op basis daarvan om de opschorting van de gedwongen uitzetting en om de heer [REDACTED] in vrijheid te stellen.

5.

Op 24 september 2018 deelt de algemene directie vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Merksplas (die de 'bijlage 19ter' afleverde) mee dat de aanvraag, vastgelegd in 'bijlage 19ter' niet in aanmerking wordt genomen wegens het inreisverbod dat op de heer [REDACTED] rust en dat eerst ongedaan moet worden gemaakt, vanuit het land van herkomst via de Belgische diplomatieke of consulaire post. In de beslissing van 24 september 2018 wordt bepaald:

"Het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (...) te verlaten, (...)"

Op 25 september 2018 stelde de heer [REDACTED] een beroep tot nietigverklaring van die beslissing in, op grond van de artikelen 63 en 39/2, §2, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet').

6.

Op 26 september 2018 mislukt de gedwongen repatriëring door verzet van de heer [REDACTED]

7.

De heer [REDACTED] dient op 26 november 2018 een verzoek tot invrijheidstelling in bij de Raadkamer te Antwerpen, afdeling Tongeren. De raadkamer wees dat verzoek op 30 november 2018 als ongegrond af. Daarbij overwoog de raadkamer onder meer dat de heer [REDACTED] geen aanvraag gezinshereniging kon indienen wegens het op hem rustende

inreisverbod, waardoor er ook geen schorsend beroep inzake een dergelijke aanvraag mogelijk is.

De heer [REDACTED] stelt op 3 december 2018 beroep in tegen de beslissing van de Raadkamer. Met overname van de motieven van de beslissing van de Raadkamer en het advies van de procureur-generaal, wijst de Kamer van Inbeschuldigingstelling Antwerpen op 13 december 2018 het beroep als ongegrond af. In het genoemde advies oordeelt de procureur-generaal: *“Met een aanvraag tot gezinshereniging kan ook geen rekening worden gehouden, gezien betrokkene geen verblijfsrecht heeft in België, er tegen hem een inreisverbod is uitgevaardigd”*.

8.

Op 14 december 2018 stelt de heer [REDACTED] cassatieberoep in tegen het arrest van 13 december 2018 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling. In zijn memorie steunt hij dat beroep op een motiveringsgebrek, met name het gebrek aan antwoord op zijn argument dat zijn beroep van 25 september 2018 (tegen de beslissing tot “intrekking”, “opheffing” of “niet in aanmerking nemen” van zijn aanvraag tot gezinshereniging) de gedwongen uitvoering van zijn uitzetting schorst op grond van artikel 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet, evenals op zijn argumenten, gericht tegen de opinie van de raadkamer en de procureur-generaal dat een dergelijk beroep in deze zaak geen schorsende werking kan hebben.

9.

Op diezelfde datum dient de heer [REDACTED] een eenzijdig verzoekschrift in bij de voorzitter van deze rechtbank om zijn gedwongen uitzetting – waarvan de poging tot uitvoering voor 18 december 2018 gepland staat – op te schorten.

In zijn beschikking van diezelfde dag verklaart de voorzitter van deze rechtbank het verzoek van de heer [REDACTED] gegrond op basis van, enerzijds, de schijn dat het cassatieberoep gegrond lijkt nu het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling behept lijkt met een motiveringsgebrek en, anderzijds, het feit dat uit artikel artikel 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet lijkt voor te vloeien dat het beroep van de heer [REDACTED] van 25 september 2018 een schorsende werking heeft. De voorzitter verbood een repatriëring zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet heeft uitgesproken over het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van 24 september 2018, maar stelde dat het verbod vervalft op het moment dat het Hof van Cassatie zich uitspreekt over het cassatieberoep van de heer [REDACTED] vóór de beslissing van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Een dwangsom van € 10.000,00 werd aan het verbod gekoppeld.

10.

Tegen de beschikking van 14 december 2018 van de voorzitter van deze rechtbank stelt de Belgische Staat middels huidige procedure derdenverzet in.

II. VORDERINGEN

1.

De Belgische Staat vraagt om de bestreden beschikking teniet te doen en te zeggen voor recht dat de Voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg onbevoegd is om de vordering op eenzijdig verzoekschrift te behandelen, minstens vast te stellen dat hij zonder rechtsmacht is, minstens te oordelen dat het eenzijdig verzoek onontvankelijk dan wel ongegrond diende te worden verklaard.

Zij vraagt de heer [REDACTED] te veroordelen tot de gerechtskosten.

2.

De heer [REDACTED] verzoekt de bestreden beschikking te bevestigen en de Belgische staat te veroordelen tot de gerechtskosten, begroot op € 80,00 (rolrecht eenzijdig verzoekschrift) + € 337,82 (betekening bestreden beschikking) + € 1.440,00 (rechtsplegingsvergoeding).

III. BEOORDELING

A. Ontvankelijkheid van het derdenverzet

1.

De ontvankelijkheid van het derdenverzet wordt niet betwist. Er zijn geen ambtshalve op te werpen middelen van onontvankelijkheid.

2.

Het derdenverzet is ontvankelijk.

B. Ontvankelijkheid eenzijdig verzoek

1.

De Belgische Staat vraagt vast te stellen dat de voorzitter op eenzijdig verzoekschrift niet bevoegd was, dan wel geen rechtsmacht had, maar steunt zich daarbij enkel op het middel dat er geen absolute noodzakelijkheid was voor de heer [REDACTED] om zijn verzoek bij

eenzijdig verzoekschrift in te stellen. Dat vereiste is geen element dat betrekking heeft op de bevoegdheid of rechtsmacht van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg en kan de vraag van de Belgische Staat dan ook niet schragen.

Er is geen grond om de voorzitter van deze rechtbank onbevoegd of zonder rechtsmacht te achten aangaande het verzoek van de heer [REDACTED]

2.

Wat betreft de “volstreckte noodzakelijkheid” in de zin van artikel 584, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, nodig om op ontvankelijke wijze een verzoek bij middel van eenzijdige verzoekschrift in te stellen, kan besloten worden dat die voor de heer [REDACTED] aanwezig was.

Ten aanzien van de heer [REDACTED] werd immers een bevel om het grondgebied te verlaten en een vrijheidsberoving met het oog op uitzetting uitgevaardigd. Die uitzetting zou gedwongen gebeuren op 18 december 2018. Zijn uitzetting was op 14 december 2018 derhalve imminent en kon – rekening houdend met het tussenliggende weekend – slechts met enige kans op slagen voorkomen worden door onmiddellijk een maatregel af te dwingen, zonder (verkorte) dagvaardigstermijnen en een uitwisseling van argumenten te moeten afwachten.

Dat de heer [REDACTED] al vanaf 12 september 2018 wist dat hij zou worden gerepatriëerd, is correct, maar doet er geen afbreuk aan dat er een absolute noodzakelijkheid was. Hij heeft de ingeroepen hoogdringendheid immers niet op een hem verwijtbare foutieve wijze zelf bewerkstelligd, nu hij bij wet voorziene middelen en rechtsmiddelen heeft ingesteld waarmee hij naar zijn oordeel de gedwongen uitzetting kon voorkomen:

- een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die volgens hem schorsende werking heeft,
- een beroep tot nietigverklaring tegen de afwijzing van die aanvraag, dat volgens hem schorsende werking heeft,
- een verzoek tot invrijheidstelling bij de Raadkamer en de Kamer van Inbeschuldigingstelling.

Slechts in de loop van die procedures en met uitputting van de rechtsmiddelen, bleek dat de bevoegde instanties de door hem voorgehouden schorsende werking niet aanvaardden en de uitzetting wilden verderzetten. Pas op 13 december 2018 bleek dat zijn laatste rechtsmiddel vóór de nieuwe datum van repatriëring, geen soelaas bracht. Pas op dat moment kwam hij – in de logica van de door hem gekozen processtrategie – tot de vaststelling dat hij de gedwongen uitzetting niet meer kon verhinderen dan door een uiterst dringende voorlopige maatregel.

De door de heer ██████████ gekozen processtrategie en het invoeren van gezinshereniging zijn wettelijk voorzien en vallen niet buiten hetgeen een redelijk zorgvuldig persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden zou doen. Zij zijn derhalve niet als foutief te bestempelen en brengen niet mee dat de uiteindelijk vastgestelde hoogdringendheid aan hem verwijtbaar is. Dat er eventueel andere rechtsmiddelen inzetbaar waren tegen de beslissingen van 12 september 2018, doet daaraan geen afbreuk.

3.

Het verzoek van de heer ██████████ werd bijgevolg op ontvankelijke wijze ingesteld.

C. Ten gronde

1.

De discussie ten gronde betreft de vraag of het beroep van de heer ██████████ van 25 september 2018 tot nietigverklaring van de beslissing van 24 september 2018, waarin zijn aanvraag tot gezinshereniging “ongedaan werd verklaard”, werd “ingetrokken” en/of “niet in aanmerking werd genomen”, schorsend is.

2.

Artikel 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”

Uit de letterlijke lezing van die tekst vloeit voort dat de gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel niet mogelijk is zolang geen uitspraak is gedaan over een beroep dat is ingesteld tegen een weigering van een op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ingediend verzoek tot gezinshereniging.

De term “weigering” heeft in de wettekst blijkbaar een algemene strekking en wordt niet gekoppeld aan deze of gene reden die tot de weigering zou hebben geleid. Alle vormen en

redenen van weigering lijken er dus door gevat. Voldoende lijkt te zijn dat er een aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geformuleerd en dat die aanvraag niet werd ingewilligd.

Het Hof van Cassatie kwam in een arrest van 3 februari 2016 (P.16.0131.F) tot het besluit dat de weigering om een aanvraag tot gezinshereniging in aanmerking te nemen, gelijk te stellen is met een beslissing tot weigering van de gezinshereniging, zodat ze op basis van artikel 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet een schorsend effect heeft. Of de weigering werd gestoeld op redenen die de ontvankelijkheid, dan wel de grond raken, werd als irrelevant bestempeld. Die rechtspraak vormt een bevestiging van wat op basis van een eenvoudige lezing van de klare wettekst de evidente betekenis en draagwijdte ervan lijkt te zijn.

Ook uit de parlementaire voorbereiding kan niet afgeleid worden dat de term 'weigering' geen algemene draagwijdte zou hebben en niet zou slaan op iedere vorm van afwijzing of niet-inwilliging van de vraag tot gezinshereniging.

Er moet besloten worden dat de heer ██████████ aannemelijk maakt dat het schorsend effect dat artikel 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet bevat, verbonden is aan alle vormen van afwijzende beslissingen aangaande een verzoek tot gezinshereniging – ongeachte de benaming ervan of het motief ervoor.

3.

De Belgische Staat meent dat artikel 39/79, §1, eerste lid en tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet geen rol kan spelen omdat er in deze zaak geen sprake is van een aanvraag tot gezinshereniging. Volgens de Belgische Staat heeft de beslissing van 24 september 2018 die aanvraag immers ongedaan gemaakt.

4.

De beslissing van 24 september 2018 wekt om meerdere redenen enigszins verwondering.

5.

In de eerste plaats is het niet onmiddellijk duidelijk wat de precieze draagwijdte of aard van de beslissing is, nu er uiteenlopende begrippen worden gebruikt om de beslissing te kwalificeren. In de mededeling van de beslissing aan de burgemeester, wordt gesteld dat het om een "niet in aanmerkingname" gaat, wat zou kunnen begrepen worden, ofwel als een oordeel dat de aanvraag onontvankelijk is, ofwel als een oordeel dat de aanvraag buiten het toepassingsgebied van het contentieux van de gezinshereniging valt. In de beslissing zelf wordt evenwel gesproken over het "intrekken van de bijlage 19ter" en het als "onbestaande beschouwen van de afgifte van die bijlage" – beide elementen lijken erop te doelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er nooit een aanvraag tot gezinshereniging is geweest.

De beslissing is voorts nog op een ander vlak intern tegenstrijdig. Enerzijds wordt immers gesteld dat er geen aanvraag tot gezinshereniging voorligt, anderzijds wordt evenwel de gezinsband en de afhankelijkheidsrelatie tussen vader en kind onderzocht. Men onderzoekt met andere woorden ten gronde iets waarvan men a priori stelt dat het er niet is.

6.

Voorts lijkt de beslissing – in geen van de genoemde interpretaties – juridisch stand te kunnen houden.

7.

Waar gesproken wordt van een “intrekking”, dient erop gewezen dat de overheid enkel de eigen beslissingen en rechtshandelingen kan intrekken, niet die van andere personen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan aldus niet de aanvraag tot gezinshereniging – rechtshandeling die de heer ██████████ stelde en niet de Dienst Vreemdelingenzaken – niet intrekken. Ook het “intrekken” van de bijlage 19ter kan geen afbreuk doen aan het blijven bestaan van die aanvraag. De bijlage 19ter vormt immers niet de rechtshandeling (negotium) zelf, maar slechts het gestandaardiseerde bewijs (instrumentum) ervan. Men kan weliswaar een navolgende beslissing nemen, of een corrigerend document, om bewijs te leveren van een nieuwe toestand (bijvoorbeeld afwijzen van de aanvraag, waardoor bijlage 19ter zijn belang verliest) en aldus een nieuw instrumentum creëren waarmee men aantoonst dat het eerdere achterhaald is, maar dat neemt niet weg dat de aanvraag er initieel wel was en ook bleef bestaan tot aan de definitieve beslissing erover.

8.

Ook het “ongedaan maken” van “de afgifte van bijlage 19ter” kan om dezelfde redenen niet tot gevolg hebben dat het feit dat een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, verdwijnt en dat over die aanvraag moet worden geoordeeld. Die afgifte is er effectief geweest en kan niet zonder meer uitgegomd worden.

De benaming van de beslissing van 24 september 2018 als een “intrekking” of “ongedaan maken”, lijkt aldus verkeerd gekozen en verwarring te zaaien omtrent de concrete draagwijdte van de beslissing, misschien met het bewuste doel om de werking van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet te omzeilen.

9.

Wat betreft het “niet in aanmerking nemen”, moet vastgesteld worden dat er geen expliciete wettelijke basis is om een aanvraag gezinshereniging “niet in aanmerking te nemen”, ook niet wanneer die zou zijn ingediend door een persoon waarop een inreisverbod rust. Het blijkt – zoals

ook voorgesteld in de procedure C-82/16 voor het Hof van Justitie (die leidde tot het arrest van 8 mei 2018 waarop de Belgische Staat zich beroept) – dat het “niet in aanmerking nemen” een ‘algemene praktijk’ is wanneer op de aanvrager een inreisverbod rust, met andere woorden een werkwijze die de administratieve overheid zelf heeft tot stand gebracht zonder uitdrukkelijke specifieke wettelijke basis. Het draagt niet bij aan de rechtszekerheid dat aanvragen een lot krijgen toebedeeld onder een benaming (“niet in aanmerking nemen”) die niet in de wet staat en gebaseerd wordt op voorwaarden die evenmin in de wet worden gesteld om een dergelijke aanvraag te kunnen indienen.

Die praktijk lijkt bovendien in strijd met het arrest dat als verantwoording ervoor wordt aangevoerd, het arrest nr. 238.596 van 9 augustus 2016 van de Raad van State.

In dat arrest heeft de Raad van State inderdaad geoordeeld dat een gezinshereniging vereist dat men België mag inreizen. Een inreisverbod wordt bijgevolg op zich als een voldoende reden beschouwd om een aanvraag tot gezinshereniging (ten gronde) te weigeren. In datzelfde arrest heeft de Raad van State evenwel ook vastgesteld dat het feit dat op een persoon een inreisverbod rust, op zich niet verhindert dat die persoon een aanvraag tot gezinshereniging indient, noch dat die persoon gerechtigd is een rechtsmiddel in te stellen tegen de beslissing die aanvraag “niet in aanmerking te nemen”. Daarmee lijkt de Raad van State er op te wijzen dat het feit dat op een persoon een inreisverbod rust, er niet toe leidt dat diens vraag tot gezinshereniging onontvankelijk is dan wel buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging zou vallen, maar enkel ten gronde meebrengt dat een dergelijke aanvraag geen kans op slagen kan hebben.

10.

Er kan besloten worden dat het moeilijk is te bepalen wat precies de draagwijdte is van de beslissing van 24 september 2018 en dat die beslissing en de erin opgenomen motivering niet lijkt te steunen op een wettelijke basis. Dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 (zaak nr. C-82/16) de beschreven praktijk van “niet in aanmerking nemen” niet strijdig achtte met het Europese recht, betekent niet dat die praktijk in overeenstemming is met het Belgische recht, noch houdt het een aval in om die praktijk te behouden. Het Hof van Justitie beoordeelt immers niet de conformiteit met het interne nationale recht van een lidstaat.

Wat er ook van zij, de beslissing van 24 september 2018 heeft als doel en effect de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen of terzijde te schuiven, anders gezegd, te weigeren.

11.

Die beslissing kan evenwel niet meebrengen, noch inhouden dat de aanvraag van de heer [REDACTED] zelf in rook zou zijn opgegaan. Zoals gezegd, de overheid kan die rechtshandeling van de heer [REDACTED] niet intrekken, noch kan de overheid een feit

dat daadwerkelijk heeft plaats gegrepen – de heer [REDACTED] heeft effectief een aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ingediend – uit de wereld helpen. Dat er ooit een bijlage 19ter (eigenlijk een aanvraagformulier) werd afgeleverd, toont dat feit onomstotelijk aan, zelfs al zou die bijlage later ‘ingetrokken’ of ‘ongedaan worden gemaakt’. Die juridische kunstgreep kan de realiteit niet wijzigen: er was een aanvraag en daar werd over geoordeeld.

De beslissing van 24 september 2018 kan trouwens evenmin – wegens de afwezigheid van interne consistentie en wettelijke basis – de effecten sorteren die men beoogt: het kan het bewijs van het feit dat de heer [REDACTED] een aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet indiende (bijlage 19ter), niet ongedaan maken – men kan een zelf gecreëerd en afgeleverd bewijsstuk slechts op geldige en wettelijk voorziene gronden corrigeren of vernietigen. Zoals gezegd, liggen die niet voor. De overheid die de bijlage 19ter afleverde, heeft zich niet vergist, er is geen reden tot correctie. Een vernietiging is evenmin mogelijk, de aanvraag is formeel in overeenstemming met de wet verlopen, wet die nergens een sanctie van ‘nietigheid’, ‘ontoelaatbaarheid’, ‘onbestaand zijn’ voorziet. Dat niet alle voorwaarden voor een gezinshereniging zouden vervuld zijn, kan niet leiden tot het verdwijnen van de aanvraag, enkel tot de afwijzing (weigering) ervan.

12.

Uit het bovenstaande volgt dat moet aangenomen worden dat:

- de heer [REDACTED] op 20 september 2018 een aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet indiende,
- die aanvraag werd geweigerd op 24 september 2018,
- tegen die weigering op 25 september 2018 een rechtsmiddel werd ingesteld.

Er ligt met andere woorden een weigeringsbeslissing in de zin van artikel 39/79, §1, tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet voor evenals een rechtsmiddel tegen die beslissing, zodat het schorsend effect van artikel 39/79, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet speelt en er niet tot gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijdering van de heer [REDACTED] kan worden overgegaan.

13.

Dat betekent dat de bestreden beschikking, waar zij een verbod oplegt om tot repatriëring over te gaan, correct gefundeerd is op de draagwijdte die ze toeschrijft aan artikel 39/79, §1, van de Vreemdelingenwet. Dat motief is op zich draagkrachtig, zodat het tweede motief – de schijnbare gegrondheid van het cassatieberoep – geen onderzoek behoeft.

14.

De bestreden beschikking kent schorsend effect toe aan het door de heer [REDACTED] op 25 september 2018 ingestelde beroep tot nietigverklaring. De schorsende werking van de cassatieprocedure speelt slechts voor zover het Hof van Cassatie vóór de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet, met andere woorden, zij verlengt de schorsende werking van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet, in tegendeel.

Aangezien die schorsende werking van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – die de langste duur kan hebben – terecht werd aanvaard, zoals gezegd, en de heer [REDACTED] de eventuele verkorting van de schorsing als gevolg van een eerdere uitspraak door het Hof van Cassatie, niet aanvecht, moet niet ingegaan worden op het deel van de beschikking dat betrekking heeft op de impact van de cassatieprocedure.

15.

De bestreden beslissing moet integraal worden bevestigd, met dien verstande dat het woord “Vergunningsbetwistingen” – dat duidelijk door een onbedoelde vergissing binnensloop – moet gelezen worden als “Vreemdelingenbetwistingen”.

D. Gerechtskosten

De Belgische Staat is als in het ongelijk gestelde partij gehouden tot de gerechtskosten. Zij moet de kosten van haar dagvaarding, rolrecht en bijdrage aan het Fonds juridische tweedelijnsbijstand (samen € 362,42) zelf dragen. Aan de heer [REDACTED] is zij de kosten van de eenzijdige procedure en de rechtsplegingsvergoeding voor deze procedure schuldig.

OM DEZE REDENEN DE RECHTBANK

De heer H. Storme, rechter, aangesteld om de voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg zetelende te Brussel te vervangen, bijgestaan door mevrouw I. Kuys, afgevaardigd griffier,

Rechtsprekend na tegenspraak.

Stelt vast dat de bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals gewijzigd, werden toegepast.

Verklaart het derdenverzet van de Belgische Staat ontvankelijk maar ongegrond.

Bevestigt de bestreden beschikking van de voorzitter van deze rechtbank van 14 december 2018, met dien verstande dat het woord "Vergunningsbetwistingen" moet gelezen worden als "Vreemdelingenbetwistingen".

Veroordeelt de Belgische Staat tot betaling aan de heer [REDACTED] van € 80,00 (rolrecht eenzijdig verzoekschrift) + € 337,82 (kosten betekening bestreden beschikking) + € 1.440,00 (rechtsplegingsvergoeding).

Aldus gewezen en uitspraak gedaan ter openbare terechtzitting van de 10^e kamer van 2 januari 2019.

I. KUYS

H. STORME